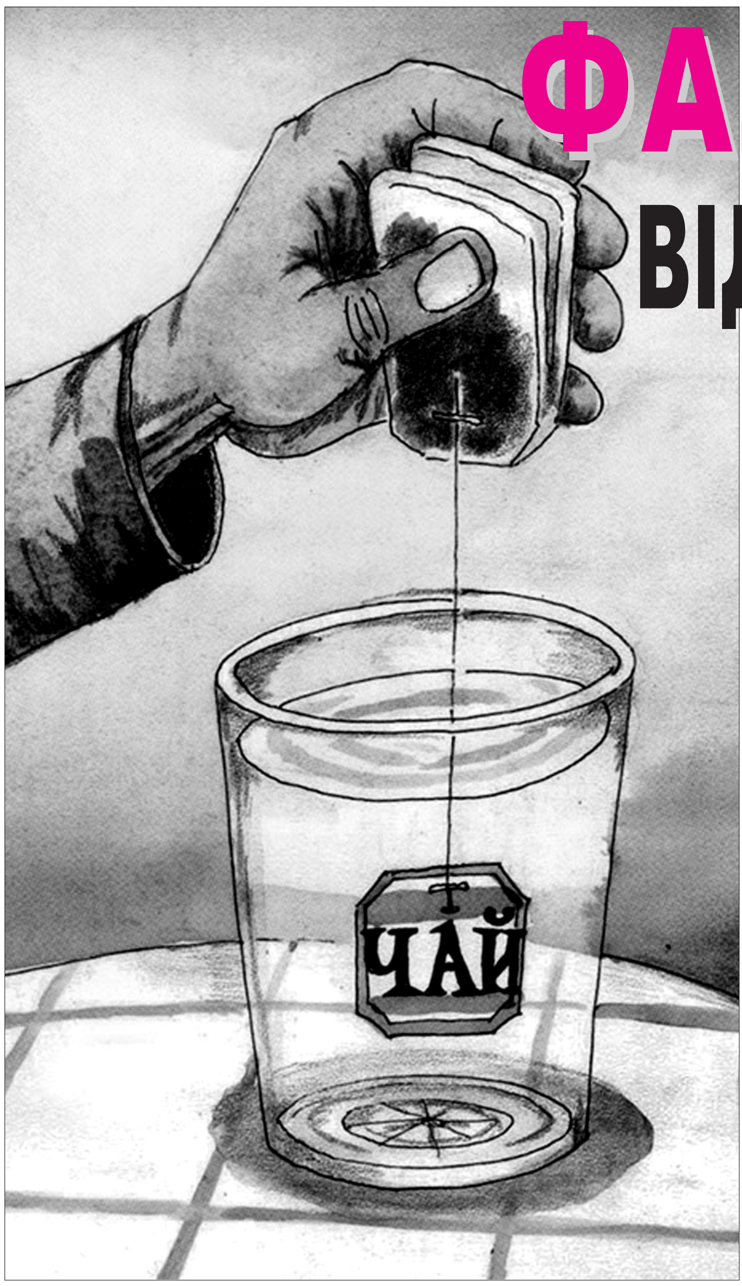
Конгрес Українських Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 8 червня 2010 року № 21 (341)

СТО ДНІВ. ПЕРШІ ПІДСУМКИ

ФАЛЬСТАРТ ВІД ЯНУКОВИЧА

З моменту своєї інавгурації 25 лютого президент України Віктор Янукович швидко змінив напрямок зовнішньої політики країни на проросійський. Він розкритикував присвоєння його попередником Віктором Ющенком звання Героя України лідеру націоналістичного руху ХХ століття Степану Бандері. Він підписав Харківські угоди, дозволивши російському Чорноморському флоту залишитися в Севастополі щонайменше до 2042 року. Янукович також формально зрікся планів країни щодо вступу в НАТО. Крім того, вважається, що в стадії доопрацювання перебувають інші великі угоди про об'єднання енергетичної, авіаційної та інших промислових галузей двох країн.

Захід же, який утомився від кульгавого поступу України до демократії, така карколомна швидкість захопила зненацька.

Голова Російської та євразійської програми лондонського інституту "Чатем Хаус" Джеймс Шерр є одним з ключових західних експертів з України та Росії. У своєму інтерв'ю він заявив, що Захід є занадто бюрократичним та розрізненим, аби швидко відреагувати на зближення України та Росії. Він пояснює, у чому прорахувався Янукович зі своїми поступками Росії. Ось цитати з його інтерв'ю "Київ Пост" від 30 травня 2010 року.

Закінчення на 3-й стор.

ЗЛЯКАВСЯ БАНДЕРІВСЬКИХ ЧЕРВОНО-ЧОРНИХ КОЛЬОРІВ

Під час акцій протесту опозиції під стінами палацу "Україна" 3 травня були затримані представники Конгресу Українських Націоналістів. Бійці спецпідрозділу "Беркут" взяли активістів у тісне кільце та незаконно утримували на пекучому сонці більше години.

Затриманим без жодних пояснень не дозволяли вийти з оточення, правоохоронці відмовлялися давати будь-які коментарі. Полковник міліції, який керував "Беркутом", на запитання журналістів, на яких підставах затримано людей та чому їм не дозволяють вийти з оточення, швидко зник без пояснень. Втім, було зрозуміло, що активістів Конгресу утримували за "страшний злочин": вони пов'язали собі червоно-чорні шалики. Очевидно, саме це несло загрозу президенту Януковичу.

Серед затриманих були заступник голови партії Володимир Борейчук, голова Київської міської організації КУН Юрій Шепетюк, його заступник Володимир Манько та ще близько десяти активістів КУН.

Жорстко придушуючи дії опозиції, активістів Партії регіонів дбайливо охороняли беркутівці та не чинили їм жодних перепон.

За словами заступника голови КУН Володимира Борейчука, якого "Беркут" декілька годин протримав в тісному оточенні, Янукович чітко продемонстрував, для яких насправді людей він будує Україну. "Україна для людей", – говорив Янукович на виборах, а тепер ми бачимо, що Україна лише для тих, хто готовий терпіти антиукраїнські дії влади", – наголошує В.Борейчук.

Нагадаємо, що напередодні пізно ввечері суд заборонив проводити опозиційним партіям заходи під стінами палацу "Україна", де мав виступати президент В. Янукович. Але члени КУН вирішили прийти на мітинг як приватні особи.

Прес-служба КУН

КАМО ГРЯДЕШІ, УКРАЇНО?

НАРОДЖЕННЯ МАСОВОГО РУХУ В УКРАЇНІ

Петро МАСЛЯК

Коли і чому народжуються масові рухи в тій чи іншій країні? На це запитання годі шукати відповідь у публікаціях нинішніх українських політологів. Їхня белькотня про те, що якісь там міфічні сили, які нічого і ніколи не об'єднували, а завжди сіяли лише розбрат і ненависть об'єднають країну, є чистої води утопією і ілюзією.

Масові рухи ніколи не виникають за когось, а лише проти когось чи чогось. Вони можуть народитися лише з критичної маси людей, які когось чи щось щиро ненавидять всією душею. На любові і дружбі в історії людства не виник жоден масовий рух Це просте, чітке і абсолютно підтверджене історичними фактами твердження. Масовим рухам не потрібен Бог, їм потрібен Диявол. Лише об'єднавшись проти останнього, точніше проти людей і організацій, які його уособлюють на ґрунті ненависті виникає масовий рух.

Чи є таке уособлення в очах критичної маси населення України нині? Очевидно, що є. Ним виступає абсолютна неприродна коаліція в парламенті і виконавчій владі Партії регіонів з Комуністичною партією України. Цей союз олігархічного капіталу з прибічниками Сталіна нині породжує до нього ненависний спротив мільйонів людей в Україні. Ідеологічною надбудовою над цим союзом виступає так звана Українська православна церква Московського патріархату.

Президент України пан Янукович є вірним УПЦ Московського патріархату і "вихрещений" на найвищу посаду в України шляхом "лобзання" руки Московського патріарха Кірііла, якого ще за часів СРСР звинувачували в співробітництві з КДБ. Лукавство, або сатанинська брехня цієї церкви полягає в тому, що вона відверто і відкрито бреше просто в очі людям, що Москва, яка виникла лише через 300 років після того, як князь Володимир хрестив киян, старіша, а тому канонічніша і правдивіша за церкви Київських патріархатів. Тому не випадково, що попи і черниці цієї церкви виходять на хресні ходи з іконами в одній руці і портретом Сталіна в іншій.

У нинішньої влади в Україні немає ні розуму, ні навіть елементарного інстинкту самозбереження. Росія приречена і стелитися під неї можуть зовсім вже неадекватні люди. Нинішня Росія просто вже до смішного нагадує Радянський Союз періоду брежнєвського застою. Навіть суто позірне відродження сталінізму один до одного відповідає епосі Брежнєва. Деградація всіх сторін життя в цій країні набула небачених в її історії масштабів. "Наша" ж влада робить все від неї залежне і незалежне, аби породити в Україні масовий рух уже суто націоналістичного спрямування та ще й у його крайніх, непримиренних і затятих формах. З нього, як покаже історичний досвід, в тому числі і український, вихід лише один – національно-визвольна революція.

Закінчення на 4-й стор.

21
4 820102 210017

ГЕРОЯМ СЛАВА!

КВІТИ І ВІНКИ –
на могили воїнів УПА

30 травня стараннями Перемишельського Відділу Об'єднання Українців у Польщі відбулися урочистості вшанування пам'яті борців за волю України, які захоронені в Пикуличах під Перемишлем на українському військовому цвинтарі: воїнам Армії УНР, УГА і УПА. На урочистості прибуло чимало людей з України: Галичини, Волині, Кіровоградщини, Черкащини і, звичайно, з різних кутків Польщі.

Під час урочистостей в Пикуличах

Вранці відбулись богослужіння в греко-католицькій і православній церквах, після чого з обох церков вийшли процесії, які, з'єднавшись, рушили на кладовище. Грав оркестр українського війська зі Львова.

На військовому цвинтарі поминальну богослужбу відправили отці обох конфесій. Після промов священиків сотня Чорних Козаків військовим звичаєм доконала перекличк полеглих за волю України: СТАВАЙТЕ У СТРІЙ!, прикликаючи старшин і воїнів українських армій, які поховані по всій Польщі.

Зі словом виступив зокрема новопризначений посол України в Польщі пан Середа та представники місцевої влади і українських громадських організацій.

До підніжжя символічного хреста, що височить над кладовищем, делегації поклали вінки і квіти. Квітами і вінками вкрились могили воїнів УПА.

Ці урочистості мають свою традицію ще з тридцятих років XX ст. Це вшанування тих, хто віддав своє життя за волю України. Вічна їм пам'ять і слава!

Наша глибока вдячність організаторам цих урочистостей!

Степан СЕМЕНЮК

ВІТАЄМО!

За великий внесок у боротьбу за здобуття та становлення Української Незалежної Держави Головний Провід Конгресу Українських Націоналістів нагороджує Почесною грамотою Бардачук Ольгу з нагоди славного ювілею – 85-ліття.

Шановна подруго Ольго!

Народившись у час, коли Україна була розшматована та загарбана сусідніми державами, Ваші батьки зуміли прищепити Вам велику любов до рідної землі, виховати Вас патріоткою та борцем за Волю України.

З юних літ Ви стали на шлях боротьби в лавах ОУН, мужньо витримали тортури в сталінських катівнях і таборах, чим заслужили велику повагу українського народу.

Для нас, молодшого покоління, Ви є взірцем патріотизму, відданости та незламности духу.

Зичимо Вам міцного здоров'я, щастя, родинного затишку та довгих років життя! Нехай Ваші гарні справи примножують Ваші літа.

З роси і води Вам!

З повагою
Олексій ІВЧЕНКО,
голова Конгресу Українських Націоналістів.

Від редакції. Статтю про достойне життя шановної подруги Ольги Бардачук читайте в наступному числі "Нації і держави".

ПЕРЕМОЖНИЙ БІЙ УПА 1945 РОКУ

Величнo цьогоріч відсвяткували Свято Героїв на Гуцульщині. Сюди, зокрема, була запрошена й делегація від Львівського Крайового Братства Ветеранів ОУН-УПА ім. Романа Шухевича. Слід сказати, що погода в цей день була напрочуд гарною і сонячною. Колеса мікроавтобуса намотують стрічку дороги, і під святковий настрій в'їжджаємо на гостинну землю Івано-Франківщини. Милує око Бурштинське море, майорять чепурні хатки, які потопають в обрамленні садків.

За декілька годин в'їжджаємо в казково чарівну Коломию. Біля Музею писанки фотографуємось на пам'ять. Відтак повз гімназію, в якій навчався наш голова Олесь Гуменюк, прямуємо до пам'ятника легендарному "Кривоносу"-Симчичу, єдиному за життя побудованому вдячними коломийчанами.

Гостинно запрошують нас в офіс репресовані колишні політв'язні. А редактор коломийської газети бере у нас інтерв'ю.

Відтак дорога веде нас на Космач, згодом у присілок Люча-Рушір, на місці якого 15 січня 1945 року сотнею УПА під керівництвом Мирослава Симчича-"Кривоноса" відбувся переможний бій. В ньому вщент розгромлено каральний полк НКВД, знищено понад триста окупантів-наїзників разом з генерал-майором Дергачовим. Сотні поранених ворогів було відправлено в лікарню.

До речі, Дергачов, Герой Союзу, мав великий досвід у вивезенні в "края отдальонние" кримських татар і чеченців, вихвалявся стерти на порох юного сопляка Симчича. Доля розпорядилась навпаки. М.Симчич детально розповів про розстановку сил і вмілий маневр повстанців.

Чисельна громада з цікавістю слухала живих учасників подій, змістовні розповіді промовців, декілька хорів і гуртків, поетів із власними віршами, присвяченими цьому легендарному бою. Польова кухня пригостила присутніх смачною кулешею.

Голова Косівської райдержадміністрації Я.Шинкарук та заступник голови Косівської районної ради П.Дійчук нагородили пам'ятною відзнакою "Рушір 1945–2010" всіх, хто спричинився до цього незабутнього свята.

Степан ВИСКІЛЬ,
прес-служба Львівського Крайового
Братства Ветеранів ОУН-УПА

ПАМ'ЯТЬ

БАЙДУЖИХ НЕ БУЛО
Ще один пам'ятник українським патріотам постав у Деражному

Яскравим споминoм залишиться в душах деражненців та гостей цього мальовничого села остання неділя квітня року 2010. Саме ця дата увійшла в історію нашого краю як час відкриття монументу полеглим за Україну.

Близько опівдня найвелелюдніше було біля місцевого храму Чесного Хреста. Саме звідси на чолі з отцем Віктором християни, гості з обласного, районного центрів та навколишніх сіл за ініціативи Конгресу Українських Націоналістів та місцевої влади в організованій колоні хресною ходою рушили центральною вулицею Деражного до пам'ятника українським патріотам, полеглим за волю свого народу в 40–50-х роках минулого століття. Зведення монумента стало можливим за фінансової підтримки народного депутата України, голови Рівненської обласної організації Народної Партії Миколи Шершуна.

Вперше над останками відданих патріотів відслужили поминальну службу, після якої з полум'яною патріотичною промовою до присутніх звернувся священик. Сільський голова Деражного Микола Лукашець надавав слово свідкам та очевидцям тих подій, лідерам політичних партій та громадських організацій. Не обійшлося й без душевної патріотичної пісні у виконанні сільських аматорів та народного гурту "Тризуб" під керівництвом Віктора Мельника.

Інтелектуальним та просвітницьким був виступ голови Рівненської обласної організації Конгресу Українських Націоналістів, депутата облради Ігоря Кривка, котрий провів умовні паралелі між днем минулим і днем сьогоднішнім, зазначив, що допоки у нас є молодь, яка прийшла вшанувати пам'ять своїх колишніх ровесників, Україна не зникне з мапи світу.

Окремо хочу сказати про таке. Дорогою з райцентру до Деражного і навпаки над автобусами, що підвозили людей, майоріли червоно-чорні прапори. Спостерігаючи за реакцією на це абсолютної більшости зустрічних людей, з почуттям великої радости і гордости можу стверджувати, що знамено визвольної боротьби справжніх патріотів, особливо в теперішній час, з великим захопленням зустрічали селяни. Байдужим, здавалося, не залишився ніхто.

Юрій ЛИСЕЦЬКИЙ,
голова координаційної ради політичних партій
та громадських організацій Костопільщини,
член Національної спілки журналістів України

РОДУ ТВОЄМУ НІ ЗГИНУ, НІ ТЛІНУ...

29 травня у актовому залі культурно-мистецького центру Києво-Могилянської академії проведено фестиваль української сучасної патріотичної пісні імені Костя Єрофеєва.

Живий звук панував на сцені того вечора. Публіка, а це переважно молодь, яка завітала на фестиваль, могла почути справжню українську альтернативу агресивній російськомовній "потапо-настьокаменській" фанерній попсі, яка звідусіль вкладається кимось у вуха українців без їхньої на те згоди. Окрім якісної музики, головне, чим відрізняється українська патріотична пісня від її "зденаціоналізованої колежанки", – змістом текстів. І дійсно, патріотичну пісню необхідно, перш за усе, уважно слухати.

Фестиваль вели феєричні ведучі – Лірник Сашко (Олександр Власюк), поет Сергій Пантюк та виконавець авторської пісні Кирило Булкін. Брати Капранови, Оксана Яблонська, Сергій Пантюк та інші поети декламували свої вірші, зриваючи аплодисменти. Кобзар Едуард Драч виконував козацьких пісень. Виступили декілька виконавців авторської пісні. Та головною родзинкою фестивалю все ж необхідно назвати виступ рок-гуртів "Рутенія", "Самі свої", "Артіш", "За вікном", "Ворождень" та "Оркестр Янки Козир". Найбільш експресивна частина публіки час від часу зривалась на танці.

Від ведучих та учасників дійства було чути репліки про те, що за теперішньої влади українська патріотична культура знову може опинитись в андеграунді. "Ми навіть вже скучили за тими часами", – іронічно сказав ведучий Лірник Сашко. "Ми готові до будь-якого перебігу подій, але продовжуватимемо співати лише українських патріотичних пісень", – додав він.

Володимир МАНЬКО,
"Нація і держава"

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 35-02-09
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Олександр Антонов	8-093-903-86-62
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Пшевлоцький Микола	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 758-31-13
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Білах Іван	(8050) 339-56-12
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

СТО ДНІВ. ПЕРШІ ПІДСУМКИ

ФАЛЬСТАРТ ВІД ЯНУКОВИЧА

Президент присягав служити українському народові

– Вас здивувала швидкість та масштаби зближення Януковича з Росією у зовнішній політиці?

– Як тільки 9 березня було ухвалено закон [у якому йшлося, що коаліція може формуватися не тільки фракціями, а й окремими депутатами], став зрозумілим "тип змін", які очікували на Україну. Думка, яку я висловлював раніше, – "Янукович не зможе скористатися своєю владою, якщо він нею не поділиться" – вже не відповідає дійсності. Багато хто з нас також припускав, що Віктор Янукович повернеться до поміркованої багатовекторної політики колишнього президента Леоніда Кучми. Ми очікували, що він відмовиться від найбільш суперечливих напрямків політики свого попередника Віктора Ющенка, але не більше того. Однак після 9 березня коаліція "болота" стала можливою, а сили, які, як ми вважали, почали вимирати, повернулись у центр політичної арени.

– Ви маєте на увазі комуністів?

– Особливо комуністів. Партія Литвина є партією-гермафродитом, яка дискретно підтримує геополітичні плани Росії. Але швидкість, із якою Янукович консолідував вертикаль влади, була неочікуваною, навіть вражаючою. І я не думаю, що мало б значення, з яким відривом він би переміг, у 3 чи 0,3%. Він рішуче налаштований консолідувати свою владу в максимально повному обсязі і якомога швидше, поки хтось інший не наважився її оспорити.

– Наскільки далеко, на Вашу думку, Янукович заведе Україну в орбіту Росії? Якими будуть наслідки?

– Своїми першими кроками – самими лише Харківськими угодами – Янукович повністю розвернув напрямок розвитку України, починаючи з 1991 року. Не Ющенко визначав, що Чорноморський флот має піти у 2017 році. Це зробив Кучма. Багатовекторна політика Кучми мала на меті поглибити дружні відносини з Росією на прагматичній основі та крок за кроком привести Україну в євроатлантичну систему. У Міністерстві оборони та серед керівного складу збройних сил панували настрої, що Україна має стати інтегрованою в НАТО, наскільки це буде можливо, на межі членства. Усе це було до Ющенка. Три українські президенти, включаючи Ющенка (який після всього сформував коаліцію з Януковичем, а потім намагався повторити це, та який так і не розібрався зі своїми опонентами через прокуратуру!), намагалися керувати країною з центру. Янукович ламає цей шаблон як зсередини, так і в геополітичному відношенні. І він робить це не через непереборний тиск з боку Росії, і не тому, що він є креатурою російських інтересів. Він робить це для того, щоб зацементувати свою владу в Україні, що також означає владу для фінансових та політичних інтересів, які підтримують Партію регіонів. Проте у геополітичному відношенні, на мою думку, Янукович прорахувався. З вражаючою наївністю він припустив, що якщо Україна дасть Росії все, про що та може розумно попросити, тиск припиниться. Натомість, російський тиск лише посилився. Ми бачимо це на прикладі пропозиції про злиття Нафтогазу й Газпрому. Ми бачимо це на прикладі вимог про отримання дедалі більших і більших активів в українській енергетичній системі та тиску на транзитну систему. Дійшло до того, що навіть бізнесмени, котрі підтримують Партію регіонів, від яких залежить сам Янукович, почуваються ущемленими.

...Але Янукович уже розіграв свої найважливіші карти. По-перше, він пішов на поступки навіть щодо Чорноморського флоту. По-друге, він не домігся жодної "послуги за послугу", які намагався здобути щодо енергоносіїв (включаючи відмову від трубопроводу "Південний потік" та гарантій мінімального обсягу транзитних поставок російського газу через український трубопровід до Європи).

По-третє, він збільшив опозицію всередині країни, відштовхнувши від себе не тільки найбільш відданих прихильників Юлії Тимошенко, а й тих, хто, як Балога, з усіх сил намагалися сформувати з ним центристську коаліцію, яку він безцеремонно відкинув.

Закінчення. Початок на 1-й стор.

І по-четверте, запевнивши Брюссель, що його найвищим пріоритетом є вступ до Європейського Союзу, він навіть із ввічливості не проконсультувався з ЄС перед тим, як укласти ці надзвичайні угоди. Тому коли в нього виникнуть проблеми з Росією, кого він мобілізуватиме? Хто підтримає його? Можливо, ніхто, оскільки він відмовив їм усім, і вони пішли геть.

Підхід до цих угод був імпровізованим, усе робилося з вражаючою некомпетентністю, войовничістю та поспіхом. У тому числі відбулася раптова геополітична зміна: надзвичайно різке припинення співпраці розвідки з НАТО, фактична (навіть якщо вона поки що й не визнається) зупинка реформи оборонної та безпекової галузі, повернення старої гвардії до Міністерства оборони, керівного складу та СБУ, надання картбланшу російським розвідувальним службам та, що вражає найбільше, збереження всіх недоліків угоди щодо Чорноморського флоту 1997 року, яку тепер продовжили до 2042-го. Це – вражаюче цинічна ціна за те, що може стати лише короткостроковим зростанням економічної діяльності та внутрішньої популярности.

– Схоже, Захід, зокрема Брюссель та Вашингтон, заплющують очі на багато подій в Україні. Вони повернулися спиною до України або вважають останні події в Україні позитивними тенденціями?

– Наївність Януковича та його партнерів у тому, що вони забувають, що незалежність України є для Росії історичною помилкою. Поки Росія відчуватиме, що карти в її руках – а саме так зараз і відбувається – вона не послабить свій тиск, аж поки не відчує, що добилась успіху в перетворенні незалежности України на суто декоративну. Москва добивається повного контролю над енергетичним сектором України та заборони будь-кому розробляти нові джерела енергії. Вона добивається інтеграції українських оборонних та розвідувальних структур у російські. Вона також добивається нічим не обмеженої та не утрудненої діяльності російського капіталу всередині України. Якщо вона всього цього доб'ється, то про яку незалежність ітиме мова?

...По-перше, необхідно зрозуміти, що відсутність реакції з боку Заходу є відображенням значного шоку. Експерти, напевне, зрозуміли, що означали закон про коаліцію від 9 березня та сама нова коаліція. Однак бюрократи й ті, хто приймає рішення в ЄС, НАТО і США засвоюють інформацію набагато повільніше, вони тільки-но починають пристосовуватися до того факту, що події розвиваються не так, як вони очікували. Тому слушним є запитання, якою буде реакція Заходу через шість місяців після того, як буде зроблено належну оцінку. Навіть сьогодні ЄС не заплющує очі на те, що коли справа дійшла до газу, Янукович поставив їх перед фактом. Однак із якихось химерних причин нова влада все ще очікує, що ЄС надасть їм фінансування для модернізації української газотранспортної системи.

Звичайно, покоління західних лідерів, що виникло після Холодної війни, уже зникло. Нове покоління має водночас ширшу та набагато вужчу сферу інтересів. Україна, Східна та Центральна Європа, Чорне й Каспійське моря вже не перебувають у центрі уваги, як це було до подій 11 вересня. І вже точно не в Сполучених Штатах! Тоді варто запитати: чи має ЄС в цілому бачення себе самого поза відновленням після фінансової кризи та розв'язанням проблеми Греції?

Тому, хоч як мені прикро, Україна зникла з поля уваги. І росіяни знають про це краще за інших.

Вони дійшли цинічного, однак цілком раціонального висновку, що мають скористатися моментом, аби захопити все, що можна. І не тому, що вони впевнені в собі. Навпаки. Вони знають, що попри помірне відновлення після фінансової кризи, їхні проблеми, що лежать в основі, є дуже серйозними. Вони не уявляють, як узятися за власний план модернізації, досягнути рівня продуктивности, пристосованости та інновацій країн БРІК (Бразилія, Росія, Індія, Китай), а різноманітні заворушення на Північному Кавказі – це все одно, що мати трохи Афганістану на своєму задньому дворі. Хіба не іронія збіг двох моментів: те, як Янукович – з внутрішніх причин, та "Московський тандем" – з геополітичних, намагаються захопити якомога більше влади, поки не закрилося вікно можливості.

– Чи є якісь інструменти, завдяки яким Захід та опозиція в Україні могли б змінити цей нахил України в бік Росії?

– Давайте будемо реалістами. У найближчій перспективі – дуже мало або жодних. Заходу необхідно чітко усвідомити, яким саме буде його месидж для нової української влади. Україна – суверенна держава. Вона має право ослабити співпрацю з нами або навіть припинити її, з консультаціями або без них. Ми не повинні бити кулаком по столу, погрожувати, повчати, скиглити або скаржитись.

Але Україні потрібно зрозуміти, що в нас також є зацікавленість, не кажучи вже про принципи.

Так само українська влада має працювати над своїми економічними пріоритетами та доповідати людям про це, так і ЄС повинен відповідати перед європейськими платниками податків, які мають усі права вимагати інформацію про те, хто отримує їхні гроші й навіщо. ЄС не зобов'язаний фінансувати українську неефективність та некомпетентність в економіці, не кажучи вже про енергетичний сектор, де відбувся повний відкат від стандартів та принципів Енергетичного співтовариства.

Україна має право обирати, і ми повинні поважати це право. Потім Україні доведеться розплутувати наслідки свого вибору та жити з цим.

У середньотерміновій перспективі, я думаю, нова влада шкодуватиме про вибір, який робить сьогодні.

– Якщо опозиція прийде до влади, то чи слід їй тоді денонсувати угоду щодо Чорноморського флоту Росії?

– А хіба це проблема? В опозиції будуть чіткі юридичні підстави для того, щоб денонсувати угоду. Але це не є проблемою, принаймні тією, якою Україна занепокоєна. Але, що стосується Москви, то це буде великою проблемою і на практиці приводом для оголошення війни. Досить дорогим приводом для оголошення війни, оскільки через п'ять років те, що російська економіка інвестує у Крим, буде набагато більше, ніж зараз. Можна здригнутися, якщо подумати, що може статися. Чи не було б доречно для опозиції, скориставшись порадами сторонніх експертів, поміркувати над тим, як до цих нових прикрих та абсолютно невигідних угод можна внести поправки, щоб забезпечити дотримання Чорноморським флотом Росії практики нормального міжнародного базування в іноземній країні; про те, як обмежити та контролювати присутність розвідки Росії; про те, як зробити, щоб економічні інтереси Росії були прозорими та регульованими, як змусити платити податки належним чином, як гарантувати, що будь-яка діяльність Росії не виходить за межі обґрунтованої національної самооборони? Ці зміни будуть не тільки в інтересах України, а також у інтересах Європи, і якщо ЄС та НАТО хочуть уникнути напруги, не говорячи вже про конфлікт, вони повинні сприяти такому процесові та узяти в ньому участь якомога швидше.

– Гадаєте, влада керується національними інтересами чи власними цілями?

– У Радянському Союзі безпека означала, по-перше й насамперед, безпеку режиму. Янукович є частиною цієї традиції. Для нього геополітика – це прибудова, яка слугує процесові створення режиму та його збереження. Через це, гадаю, він так і діє.

Звичайно, Росія дуже різна. Це надзвичайно важливий геополітичний гравець. Чому російська військова доктрина визначає НАТО як головного ворога безпеці Росії, коли кожен пасажир у московському метро знає, що головний ворог зовсім інший? Тому що НАТО як ворог допомагає підтримувати режим та стверджувати таку модель. Чому Росія так хоче продемонструвати, що незалежність України – це історична помилка та проект її інтеграції до Заходу завершено? Це щоб ще раз підтвердити законність режиму й те, як він визначає російську ідентичність.

Те, що трапилося завдяки Януковичу, відродило життєздатність московського тандему, незважаючи на те, яка конфігурація сил виникне 2012-го. Я побоююся, що останні події в Україні будуть дуже поганим для тих у Росії, хто знає або відчуває, що неоімперська парадигма є перешкодою для перетворення Росії на сучасну й гідну країну.

– Чи вважаєте Ви, що зараз Україна проходить точку неповернення у своєму наближенні до Москви?

– У буквальному розумінні, Україна вже досягла точки неповернення. Уже неможливо просто переробити те, що було зроблено. Вибори в лютому та харківські угоди змінили все настільки сильно, що країна ніколи не зможе просто повернутися й пройти через ті самі двері, звідки вона прийшла.

...Якщо опозиція виконуватиме свою функцію, вона себе відновить. Поки вона не зрозуміє, що пішло не так між 2005-м та 2010 роком, вона не зможе відновитися.

...Я впевнений в одному. Чим більше українці дізнаватимуться про Росію, тим більше розумітимуть, що це нездорова модель для України... За часів Путіна Росія стала місцем, де кожна достатньо впливова особа може захопити власність і активи, які належать іншим. Якщо ви хочете чогось та ви достатньо впливовий, беріть це!

ГОЛОС З ДІАСПОРИ

ПЕРЕСТОРОГА МОСКАЛЯМ І ЯНУКОВИЧАМ

Аскольд ЛОЗИНСЬКИЙ

Про недавні події навколо України – Харківські угоди, заперечення Голодомору, зневага героїв українського народу, знецінення нашої мови, грубі порушення людських і громадянських прав, обмеження журналістів, застрашування студентів, втручання в освіту та релігію – багато написано, а ще більше обговорено. Москальська неприхована історична імперіалістична натура не втихомирилась. Від самого початку утворення незалежної Української держави вона гартувала прихованих хижаків, і в останніх роках стала більш нахабною, безличною та наступаючою. Ми не проти миролюбних росіян, а проти москалів – хижаків типу Путіна, Медведева, які не можуть жити при відсутности імперії та насильства. Вони (москалі) знайшли собі лакеїв малоросів на території України типу Януковича, Табачника, Грищенка, які виконують їхні доручення.

Тяжкі роки поневолення в Україні були свого часу мобілізуючим чинником для українців в Діаспорі. Цей період називали "холодною війною." Вона була насичена акціями та запалом боротьби тої Діаспори. Сьогодні ці часи повернулися. На устах здавалося б засимільованих діяспорчан та важко затруднених фізичною роботою та злиднями "заробітчан" стоїть сьогодні питання: "Що там в Україні?" Україна і її теперішні випробування стали в Діаспорі надзвичайно актуальними.

Сьогодні український діяспорчанин прокидається кожного дня з думкою не тільки, що там в Україні, а також: як я можу їй допомогти стримати москальську та малоросійську навалу. І тому зараз Діаспора готова проголосити виклик москалям і Януковичам. Чи Ваші дні пораховані? Не знаємо. Чи вас переможемо? Не знаємо. Одначе віримо у силу духа українського народу. Нашими натхненниками є ті герої, котрих ви зневажаєте. Мазепинство, петрлюрівство і бандерівство повторно стало популярним гаслом та дороговказом сьогоднішнього дня.

Сьогодні Діаспора працює і працюватиме проти режиму в Україні. Діаспора використовуватиме свої впливи в країнах поселення, в країнах, де багато українських діяспорчан є громадянами та за довгий час перебування та чесної праці виробили доволі добру репутацію та тісні знайомства з ще більш впливовими людьми в ЗМІ і політиками. Сьогодні ці зв'язки використовуватимемо для того, щоби боротися проти Москви та її лакеїв. Проголошуємо відновлення не дуже-то холодної війни, яка може побачити примиринення тільки тоді, коли щезнуть москалі та малороси, а на їхні місця прийдуть етнічні і мирні росіяни та українці.

В останніх тижнях відбулися протестні акції в Греції, Естонії, Іспанії, Італії, Канаді, Німеччині, Польщі, Португалії та США. Ці акції – не справа минулого і не одноразові, вони радше встановили нові змагання та нову боротьбу. Ці акції не вгасатимуть. При кожній нагоді, приїзді одного чи другого москаля чи малороса, його зустрічатиме українська Діаспора. Вона зустрічатиме його перед дипломатичними місіями Росії та України. Українським дипломатам даємо перестрогу також – коли Ви перестаєте бути речниками незалежної України, а визначаєтеся прибічникам москалів та малоросів, вас будемо трактувати відповідно, тобто так, як тих же москалів та малоросів.

Рівночасно звертаємось до патріотичного населення в Україні. Найтяжчі національні гріхи нашого народу впродовж віків, які тримали нас у поневоленому стані та служили нашим ворогам, це брак єдности, цілеспрямованости, отаманщина та доволі багато зрадників. Сьогоднішній стан на користь Москви до великої міри влаштували і патріотичні українці своєю незгодою. Просимо Вас припинити особисті наклепи, пристрасті та провокації. Тих, які проповідують ксенофобські екстремістські лозунги та користуються особистими наклепами, зачислятимемо до ворогів і з ними не триматимемо контактів чи дружніх стосунків. Україна для нас – понад усе, понад дружбу і понад вигоди. Їй обіцяємо допомогу, а ворогам України проголошуємо війну!

ДОЛІ АНТИПОДІВ

Леонід ВОЛОШИН

У кожного своя доля
і свій шлях широкий…
Тарас Шевченко

Ще взимку на Закарпатті міліцією було затримано чеченця Ахмеда Чатаєва, якого розшукують спецслужби Росії нібито за "фінансування тероризму, а також за участь у непередбаченому законом збройному формуванні". А якщо сказати неказенною мовою – та ще й у російській інтерпретації, а людською, то Ахмед – інсургент, що веде збройну боротьбу проти Росії за визволення своєї батьківщини Республіки Ічкерія.

Зразу ж у засобах масової інформації тогочасний міністр внутрішніх справ Юрій Луценко (наш "вічний революціонер") заявив, що на "мобільнику" Чатаєва є інструкції на виготовлення вибухових речовин й інші дані щодо участи власника у збройному резистансі. Себто такі як він розуміють, що боротися з поневолювачем потрібно не "гандівськими" методами.

За півтора тижні з Москви надійшов запит на видачу Ахмеда Чатаєва "для притягнення до кримінальної відповідальности за вищевказані злочини" (цитати з офіційної відповіді Генеральної прокуратури України – **Л.В.**).

Зрозуміло, що екстрадиційованого до Росії учасника національно-визвольної боротьби там чекає розправа, як це було з тисячами й тисячами інших чеченських патріотів (наприклад, смерть взятого в полон бригадного генерала Салмана Радуєва й інших).

Але буває в людей "к добру з натури склонність" (Ів.Котляревський), яка не обмежується тільки контемпляційним ставленням до бідахи, а відповідним загрозі чином. Тож ми: голова міського осередку КУН і "Просвіти" Володимир Олійник, голова кримськотатарського Меджлісу одного з приміських селищ Емір Медвидов й автор цієї оповіді, письмово звернулися до президента України з проханням протидіяти видачі Ахмеда Чатаєва на розправу до Росії. З урахуванням поразки державницьких сил в Україні 7 лютого ц.р., ми й не сподівалися на успіх у визволення чеченського інсургента з халепи. У відповіді Генеральної прокуратури України, датованій 12 лютого, сказано зокрема таке: "Приймаючи до уваги, що при затриманні у А.Чатаєва вилучено проїзний документ на його ім'я, виданий 31.01.2007 поліцією Австрійської Республіки... на ПІДСТАВІ положень Конвенції про статус біженців... організовано проведення ретельної перевірки правового статусу А.Чатаєва, а саме наявности у нього статусу біженця та країни, де його життю чи свободі загрожуватиме небезпека через його расу, релігію, громадянство, належність до певної соціальної групи або за політичні переконання.

За наслідками перевірки – йдеться далі у відповіді – Генеральна прокуратура України 03.02.2010 прийняла рішення про відмову у видачі А.Чатаева до Російської Федерації..."

Може, Всевишній чином позарелігійного Володимира Олійника, мусульманина Еміра Меджидова й християнина, автора цих рядків і цих заходів, поклав відвести загрозу життю чеченця Ахмеда Чатаєва?

Не так склалося в житті капітан-лейтенанта Чорноморського флоту Росії з Севастополя, громадянина України й Росії (?) на прізвище Дінькут.

Ось така невеличка передмова й трагічний сюжет. Хоча російсько-совєцька історіографія й обмежує національно-визвольну війну народів Кавказу часовими рамцями 1817–1864 рр., а насправді вона ведеться досьогодні, не закінчиться й завтра. Хіба примусове й насильницьке виселення цілого (!) чеченського народу 23 лютого 1943 року (а ми двадцять третього святкуємо совецько-кучмівський "день захисника вітчизни") з рідних земель не складова війни? Хіба штурм і взяття столиці Чечні Грозного двічі впродовж декількох років російською армією не війна? Хіба атентат на двох президентів Ічкерії – Джохара Дудаєва й Аслана Масхадова не війна? Це й спонукає чеченців "подивитися в очі монстрові" (Окс. Пахльовська). Чи не кожен мусульманин Кавказу знав суру: "А кто приходит с дурным, – лики тех повергнуты в огонь. Разве вам не воздастся только за то, что вы делали?" (Коран, 27:92).

Відомо, що внаслідок експлозії в московському метро, виконаної чечено-дагестанськими шахидами (до речі, в Ірані до шахидів зголосилося 50 тисяч чоловік) в кінці зими, загинуло 40 осіб. Серед них був і капітан-лейтенант Дінькут. Він антипод – в українському контексті – чеченцеві Чатаєву й усім державницьким силам на теренах колишніх совєцьких так званих "республік". Тож і долі Чатаєва й Дінькута різні.

м.Ялта

КАМО ГРЯДЕШІ, УКРАЇНО?

НАРОДЖЕННЯ МАСОВОГО РУХУ В УКРАЇНІ

Дуже схоже, що влада України вже увірувала в те, що схопила Бога за бороду. В очах, голові і душах наших олігархів звучить чудова для них музика: світом правлять гроші. Але це брехня, облуда, ілюзія і утопія. На дверях владних кабінетів ніби викарбувано: світом керує сила, влада і могутність. Це теж облуда. У вухах керівників масонських лож і інших таємних товариств бринять срібні дзвіночки: це ми керуємо світом, смикаючи за невидимі світові ниточки, а владні маріонетки лише виконують нашу волю. І це теж неправда. Світом, країнами і народами керують ідеї і ідеологи.

Які ідеї навіть у принципі може запропонувати народові Партія регіонів? Другу державну мову, дайош "Радіо Шансон", дешеву горілку чи підвищення пенсій на 10 гривень? Чи знайдеться хоча б одна людина к світі. яка б віддала своє життя за "Русское радио"? Ніколи! А ось за ідею визволення України з під чужоземного гноблення, знищення колабораціоністів, агентів російського імперіалізму віддали і готові віддати життя мільйони українців. Це безсмертні, незнищенні ідеї, які і в XXI столітті визначатимуть шлях країн і народів. Взагалі, всі сучасні геополітичні теорії в один голос стверджують, що націоналізм у XXI столітті є єдиним чинником, який реально рухатиме людство вперед. Ніякої іншої ідеї нині просто немає. Чеченські, дагестанські, кабардинські, балкарські, карачаївські націоналісти підривають себе в ім'я Аллаха, визволення своєї нації з лап російського ведмедя, але немає жодної людини, яка б пожертвувала своїм життям заради підвищення пенсії хай би навіть і в сто разів. Справа в тому, що гроші, дачі, вілли, нагороди і всі інші "такі штуки" є матеріальним, а націоналізм – це "штука" духовна, це ідея, ідеологія. Через це націоналізм йде від Бога, а гроші від Диявола.

Розкішні машини олігархів підуть під прес, їхні вілли спалять, дорогий одяг струхнявіє і самі вони віддадуть Богу душу. Але ніколи не вмре ідея "скасованих" "донецькими" Героїв України і української нації Шухевича і Бандери. Ці люди не боролися, як нинішні правителі України за матеріальне і загинули вони не маючи ні мільярдних рахунків в офшорних зонах з вкрадених у нації грошей, ні вілл, ні дач. Злодії, які обібрали мільйони українців, отримують від влади ордени, почесні звання і державні премії, а істинними Героям України в цьому навіть посмертно відмовлено.

Катаклікптичне закінчення пострадянської епохи в Україні не за горами. І тоді буде реалізована мало відома в нас ідея одного революціонера: винні будуть покарані, а награбоване ними буде повернено народові. Коли декілька сотнь противників колишнього президента Киргизії приїхали на мітинг до столиці країни з провінції, раптом виявилося, що в країні не знайшлося жодної людини, яка захотіла не те щоб віддати за нього життя, але й хоча б на словах його захистити. А він теж вважав, що схопив Бога за бороду...

Петро МАСЛЯК

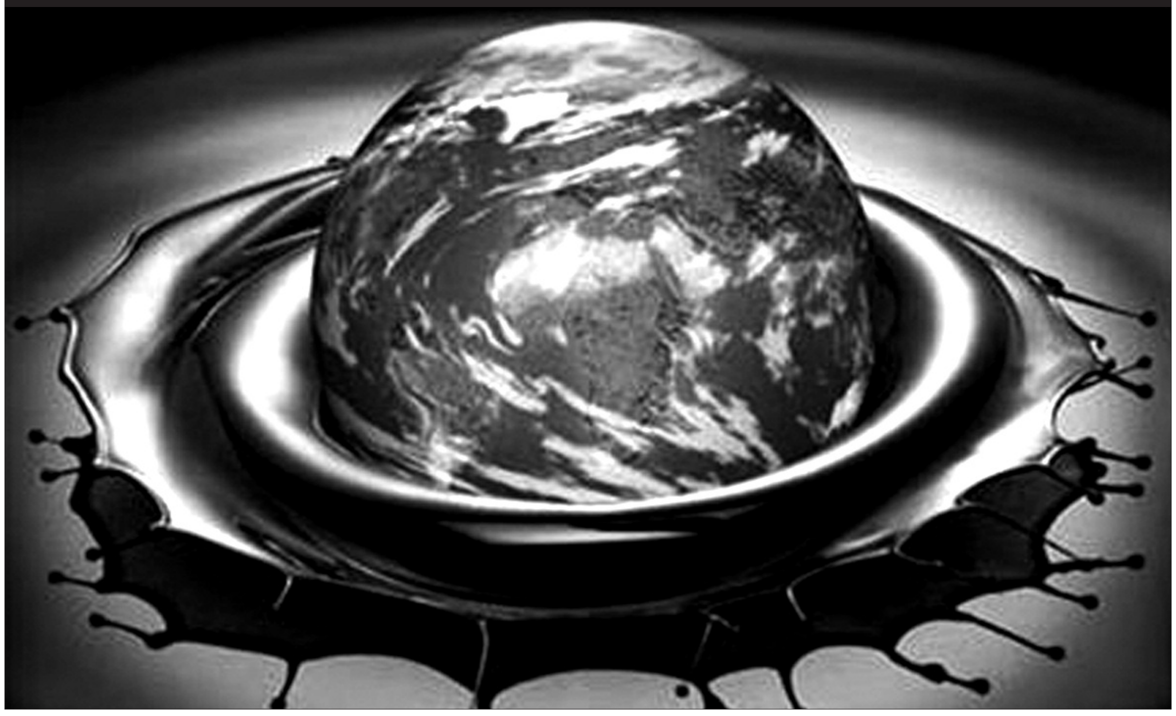
Закінчення. Початок на 1-й стор.

ВЕРСІЇ

Георгій БУРСОВ

КОМУ ЦЕ ВИГІДНО?

Труба в Мексиканській затоці вибухнула через 10 днів після загибелі Качинського. Випадково?

20 квітня 2010 року біля самого дна Мексиканської затоки раптово розірвалася нафтовидобувна труба платформи Deepwater Horizon. Нафта ринула в чисті води, зупинити бурхливий потік мільйонів барелів не вдавалося більше місяця. Такої катастрофи ще не було в практиці нафтовидобування. Нафтова пляма в Мексиканській затоці поширилася до небувалих розмірів.

Фахівці дивувалися. Робота найсучаснішої платформи 2009 року була удостоєна премії за безпеку експлуатації. І ось американці починають підозрювати, що це була не техногенна катастрофа, а теракт з метою підриву економіки США.

Куба запросила Росію для бурильних робіт у пошуках нафти в своїй зоні Мексиканської затоки. Конкуренція небажана. Американське видання Dakota Voice ("Голос Дакоти") у статті під заголовком "Чи був вибух платформи свідомим терактом проти Америки?", відзначає: "Є міжнародні "підозрювані", які могли підірвати платформу. Не можна забувати, що в цьому районі веде нафтобурові роботи Росія, і вона виграє, якщо США скоротять власне буріння".

Злочини століття завжди тотожні злочинам політичним. Як правило, не залишають слідству істотних зачіпок на їхнє розкриття.

Сучасні досягнення криміналістики дозволяють визначити злочинця вже не за відбитками пальців, навіть не за хімічним складом поту, а за одним лише запахом лиходія. Якщо злочин був запланований професіоналами з неодмінною умовою – не залишати навіть щонайменших слідів – тоді слідчі задаються тисячолітнім питанням з римського права: "Кому це вигідно?"

...У січні 1933 року Адольф Гітлер став канцлером і одночасно главою уряду. Для всевладдя фюрерові не вистачало більшості в Рейхстагу. Канцлер Гітлер добився призначення позачергових виборів на березень 1933 року. За прогнозованими результатами витіснити комуністів із Рейхстагу було проблематично.

Хтось підпалює Рейхстаг, і будівля німецького парламенту згорає дотла. Гітлер заявляє, що підпал зробили комуністи як сигнал для початку комуністичного перевороту. У справі про підпал парламенту було п'ятеро обвинувачених. На суді змогли довести провину комуніста з Голландії.

За вироком суду з відрубаної голови Марінуса Ван дер Люббе почалася ера націонал-соціалістів. Видано декрет, що скасував свободу особи, зборів, союзів, слова, друку. Тисячі опозиціонерів арештовані, закрито опозиційні газети. Мандати комуністів у Рейхстагу переходять націонал-соціалістам, і відразу ж приймається закон, що забезпечує Гітлеру необмежену владу.

Тоді європейська преса в коментарях до підпалу Рейхстагу намагалася делікатно запитати: "Кому це вигідно?" Але далі припущень, які висловлювалися пошепки на дипломатичних кухнях, нічого не було. Марно було шукати в гітлерівській Німеччині доказів, що викривали справжніх злочинців.

Щоб гітлерівський злочин століття був розкритий, знадобилося 14 років. Передувала цьому Друга світова війна і нищівна поразка Німеччини. Зі свідчень очевидців, на Нюрнберзькому процесі прояснилося: провокацію з підпалом Рейхстагу в 33-му році здійснили націонал-соціалісти, які рвалися до влади.

Півстоліття проіснувала офіційна версія: польські офіцери були розстріляні гітлерівцями 1941 року. На тлі розкриття масових військових злочинів націонал-соціалістів ця версія всіх задовольнила на Нюрнберзькому процесі.

Через 50 років після Катинського лиходійства Михайло Горбачов відповідно до духу своїх реформ і політики гласності – за лічені дні перед ліквідацією СРСР – передав польським керівникам ящик з архівними документами та іншими доказами, що полонених поляків розстріляв НКВС. Пройшло ще 20 років. Президент Росії Дмитро Медведєв передає полякам решту архівних документів. Радянського Союзу давно немає. Кісточки Сталіна з його підручними лежать у землі. Відповідати перед судом нікому. А керівники незалежної Росії вмивають руки: ми тут ні при чім.

Названі лиходійства XX століття змогли бути розкриті лише після ліквідації відповідальних за них країн. Третій Рейх і Радянський Союз канули в Лету. Є ще один резонансний злочин – чекає не дочекається свого розкриття. Вбивство 1963 року у Далласі президента США Джона Фіцджеральда Кенеді.

Серед версій замаху найбільш екстравагантною виглядає та, що пов'язує вбивство Кенеді зі змовою всередині вищого керівництва США. І слідство, яке тут зайшло в безвихідь, питало: "Кому це вигідно?" За аналогією зі злочинами Гітлера і Сталіна, дочекатися розкриття вбивства президента США, найімовірніше, можна буде лише після ліквідації Сполучених Штатів. А оскільки така перспектива не є видимою навіть у далекому майбутньому, не тільки нашому, а й подальшим поколінням не дізнатися, хто підіслав вбивцю Кенеді.

Переходимо в XXI століття. Тут уже цілий букет злочинів і версій, що суперечать офіційним.

Напередодні президентських виборів у Росії підривають житлові будинки. Кремль заявляє: це справа рук чеченських терористів. Підполковник Литвиненко говорить інше, видає в Лондоні книгу "ФСБ підриває Росію".

Далі – отруєння в Лондоні політемігранта Литвиненка радіоактивним полонієм. Кремль заявляє: "Це справа рук Березовського, щоб кинути тінь на Путіна". Після розслідування на Британських островах і в Європі з'явилася інша версія. Юстиція Англії вимагає від Росії видачі можливого отруйника. Справа зависає.

Запитуємо, коли ж світ дізнається правду? Відповідаємо, коли Росія перестане існувати як держава в її нинішньому вигляді.

Катастрофа літака під Смоленськом, загибель президента Польщі Леха Качинського і великої групи цивільних і військових керівників країни. Лакмусовий папірець слідства, питання: "Кому це вигідно?" відразу ж заглушується замовними матеріалами в медіа-ресурсах, які так чи інакше залежать від Москви. Ураган версій, від недотепи-льотчика – до підступів кровожерних моджахедів із Кавказу.

Неждано-негадано з'являється відео, що стало підставою для версії про черговий злочин століття. Катастрофа літака і загибель пасажирів із його екіпажем спланована акція – "справа рук росіян". Відео пропускають через комп'ютерні програми, щоб упевнитися в його достовірності. І версія "злодійства Росії" обростає десятками непрямих доказів.

Запитання: "Чи зможуть знайти і юридично зафіксовані прямі докази лиходійського вбивства польського президента?" Питання зависає. Хочеш-не хочеш, а погоджуйся з менш сенсаційними версіями катастрофи літака.

...Катастрофа з нафтовою платформою Deepwater Horizon у Мексиканській затоці і подальше масштабне забруднення узбережжя США, дуже ймовірно, знадобилися, щоб відвернути увагу від десятків непрямих доказів, що загибель польського літака з президентом Качинським була спланованою російськими спецслужбами терористичною акцією. Платформу підірвали через 10 днів після загибелі (вбивства?) президента Польщі.

УНІАН

"РЕФОРМИ" ВІД ЯНУКОВИЧА

"ПЕРЕМОЖЦІ" і "ПЕРЕМОЖЕНІ",

або Влада б'є по інвалідах-чорнобильцях Прикарпаття

Смертельний удар по інвалідах-чорнобильцях Прикарпаття нанесло Головне управління пенсійного фонду України в Івано-Франківській області до Дня Перемоги. Розпалені тотальною пропагандою війни і велетенськими витратами на її рекламу, владці Прикарпаття забагли за всяку ціну побувати в шкурі "переможців" і з цією метою нанесли "рішітельний удар" по найслабшій категорії людей – по інвалідах-чорнобильцях. Знищувати хворих, найслабших – це з практики фашистів, та й то тільки в концтаборах. Про сталіністів не згадуємо, бо ті, в першу чергу, знищували селянство та інтелігенцію.

Отож, до Дня Перемоги пенсфондівці Прикарпаття, грубо проігнорувавши ст.22 Конституції України і судові рішення, втричі, а то і в чотири рази урізали пенсії інвалідам-чорнобильцям, які впродовж кількарічних поневірянь по судах вибороли менш-більш пристойні пенсії, які їм належаться на законній основі згідно з законом України "Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи". Спочатку урізали пенсію лідерові обласної "Спілки Чорнобиль" Прикарпаття Несторові Мартинцю. А коли Нестор Михайлович в судовому порядку довів неправомірність обласних пенсфондівців, ті вдарили по інвалідах масованою атакою: впродовж травня цього року призупинили виплату належних пенсій 58-и інвалідам-чорнобильцям, тобто обласне управління ПФ призупинило виконання рішень судів по 58 справах. Мотивацією такого кричущого беззаконня став ніби то лист Пенсійного фонду України від 20.04.2010 р. №6813/02-20.

З приводу цього страшного горя, яке прирікає чорнобильців практично на вимирання без можливості купити відповідні ліки і харчування, інваліди двічі звертались до голови Івано-Франківської ОДА Михайла Вишиванюка, його заступника Василя Плав'юка, голови Головного управління пенсійного фонду України в Івано-Франківській області Петра Данилюка з вимогами негайно поновити пенсії на рівні судових рішень 58-и інвалідам-чорнобильцям, які постраждали цього разу від чиновницького "беспредела".

В тексті вимог чорнобильців містяться також пункти про проведення "круглого столу" за участі представників страйкового комітету інвалідів-чорнобильців з керівництвом ОДА, правоохоронних органів, обласного управління ПФ та управління праці та соціального захисту населення ОДА. Поставлено також питання про доцільність перебування на займаних посадах керівників Головного управління ПФ України в Івано-Франківській області П.Данилюка та Р.Берчака, та перевірки прокуратурою роботи очолюваного ними управління і структурних підрозділів на законність нарахування та виплати пенсій інвалідам-чорнобильцям відповідно до рішень судів, які набрали законної сили.

Микола СИМЧИЧ,
ліквідатор наслідків аварії на ЧАЕС 1-ї категорії,
фізик, поет, журналіст,
м. Івано-Франківськ

ДОЛІ ЛЮДСЬКІ

Знаю Ігоря Банковського уже немало років. Чув раніше від знайомих і від нього, що він син відомого на Дрогобиччині діяча ОУН(р) Миколи Дудича, – бойового командира доби збройної національно-визвольної боротьби УПА. А цього року п. Ігор, якому уже 73 роки від роду, а в дитинстві він був присутній на зустрічах батька з Романом Шухевичем та іншими відомими тепер борцями за українську державність (звичайно, не знаючи тоді того), вирішив розповісти через найкращу українську газету "Нація і держава" про свого героїчного батька та тернисту долю цілого свого роду і з цим звернувся до мене. Домовилися, що він підготує свої спомини і спробуємо його задум реалізувати. Коли переглядав підготовлені спомини, сльози не полишали очей. Вперше довідався, що Ігор, недавній голова Трускавецької міської організації Конгресу Українських Націоналістів (головування вже передав молодшому партійцю), – не Банковський від роду.

Для уточнення він розповідає.

У СВІТ ТЕРНИСТИМИ СТЕЖКАМИ

Ігор БАНКОВСЬКИЙ (ДУДИЧ)

"Рідне село Кобло Старе; сільські оселі розташувалися по обох боках річки Крем'янки, звивисте русло, неначе срібна стрічка, кілька разів перерізує сільську вулицю. В цьому селі народився я перед самою Покровою 12 жовтня 1937року. Кобло Старе ланцюгом розтяглося на кілька кілометрів у долині між скалистими горбами в передгір'ї Карпат. Весною, коли тане сніг в Карпатах, чи інколи під час літніх злив, спокійна Крем'янка, що потічком витікає з недалекої місцевості "Кремінь" і впадає в Дністер, стає бурхливою, непокірною, затоплює дорогу, добирається до хат.

На високому пагорбі, подібному до замчища, стоїть дерев'яна церква Успіння Пресвятої Діви Марії з дзвіницею неподалік. Поруч з церквою побудована дерев'яна плебанія, в якій на той час жив мій дідусь-отець Іван Колтонюк разом зі своєю родиною і був парохом села Кобло Старе.

Моя мама, Ірина Колтонюк, полюбила сільського хлопця Миколу Дудича, який на той час вже очолював Організацію Українських Націоналістів Старосамбірщини. Після приходу 1939 року комуно-московських окупантів сім'ю мого дідуся по батьковій лінії Дудича Василя разом з малолітніми дітьми репресували і 1940 року вивезли в Сибір. Моєму батькові і мамі вдалося уникнути цих репресій. Наближався 1941 рік з його жахіттям і кривавою війною.

Мені в цей час йшов четвертий рік і я на власному житті пізнав всі "принади" війни. В перший день війни я був тяжко поранений, і моє життя вимірювалося годинами. З Божою допомогою і допомогою моєї бабусі Софії Колтонюк вдалося врятувати мені життя. До цього був причетний і лікар (поляк), прізвища якого я не знаю.

Бабуся була внучкою польського письменника Генрика Сенкевича. В дитячих роках у неї було радісне і доволі заможне життя. Потім навчання в Перемишлі в Інституті шляхетних дівчат разом з племінницею Тараса Шевченка – Людмилою. Матір моєї бабусі Софії Сенкевич була українкою і належала до родини Липських та Крвавичів. Дмитро Крвавич, відомий український скульптор, професор Львівської академії мистецтв.

Мій дідусь Іван Колтонюк народився в мальовничому селі Конотопи над Західним Бугом на Сокальщині в доволі заможній селянській родині 1885 року. Йому судилося стати політичною постаттю серед греко-католицького духовенства Галичини. Після успішного закінчення Сокальської гімназії Іван Колтонюк поступив до Перемишльської духовної семінарії, яку закінчив 1914 року. Одружився з випускницею Українського інституту шляхетних дівчат. Висвятився на священика, і молоде подружжя будувало собі плани на подальше життя. Їхні мрії перекреслила Перша світова війна. Дідуся мобілізували до австрійської армії, направивши його на фронт. Спочатку капеланом дивізії, а згодом й цілого фронту на італійському напрямку. Капеланом прослужив він в австрійській армії аж до розпаду Австро-Угорської імперії. Після проголошення Західно-Української Народної Республіки отець Колтонюк стає військовим духівником Української Галицької Армії. Разом з армією переніс усі радощі перемог і скорботи поразок. Брав активну участь у виробленні основних положень Акта Злуки ЗУНР з УНР у січні 1919 року. Був близько знайомий з Іваном Франком та його сином Петром. В міжвоєнному часі о.Іван Колтонюк обіймав парафії в селах Лютовисько на Самбірщині, з 1920 до 1931 року в селі Розлуч на Турківщині, а з 1932 року в селі Кобло Старе на Старосамбірщині. На Великдень 16 квітня 1938 року отець Іван Колтонюк закінчив свій життєвий шлях. В усіх селах, в яких він обіймав парафії, крім своєї душпастирської праці, приділяв велику увагу патріотичному вихованню своїх парафіян, а викладаючи релігію в школах – плекав в дитячих серцях любов до Бога й України. В цій праці завжди йому допомагала їмость-Софія Колтонюк, яка в усіх селах долучалась до патріотичного виховання молоді.

Моя бабуся Софія Колтонюк залишила в моєму серці незабутні враження та найкращі спогади. Вона була дуже вольовою і енергійною жінкою. Була надзвичайно ерудована, мала тісні зв'язки з Іваном Франком, її вуйком був академік Василь Щурат, товариш Івана Франка. Була добре знайома з Андреєм Шептицьким. Вона поруч зі своїм чоловіком пройшла всі злигодні Першої світової війни. Після смерті свого чоловіка 1938 року в неї залишилося шестеро дітей: Омелян, Марта, Ірина, Галина, Орест та Нестор. Весь тягар їхнього виховання ліг на її плечі. Андрей Шептицький був хресним батьком її дочки Марти. Всі діти Івана та Софії Колтонюків зростали патріотами своєї України, безмежно, до самозречення любили свою рідну землю, свій знедолений, пригнічений народ і боролися за його краще майбутнє. Моя бабця була дуже мужньою жінкою. Всі її діти стали активними борцями за Волю України. Перенесла з мужністю смерть своїх наймолодших дітей Ореста, якому не було ще й 18 років, та Нестора, якому виповнилося 20 років. Вони обоє загинули в боротьбі проти енкаведистів. Дочка Марта була засуджена до страти, яку замінили 25 роками каторги.

1947 року загинув її зять Дудич Микола ("Залізняк"). Дві дочки Ірина та Галина, і вона сама, були засуджені на 10 років каторжних робіт, і в Сибірі та Колимі відбували тяжкі каторжні роки. Ми щиро вдячні їй за ці уроки.

З початку першої окупації Західної України, що тривала 21 місяць, радянсько-більшовицький режим, оголошуючи себе і своїх представників прапороносцями гуманізму, які принесли свободу братам, всіляко намагався витравити в західних українцях українськість та демократизм. Більшовицький режим почав ліквідовувати створені західними українцями політичні, соціально-економічні та культурні установи. Ліквідовувалося багато кооперативів, кредитних спілок. Припинили свою діяльність читальні та бібліотеки товариства "Просвіта". Зліквідовано УНДО та всі політичні партії. Залишилася лише одна життєздатна політична організація – підпільна мережа ОУН(р).

Очолював місцеву ОУН(р) мій тато Микола Дудич ("Залізняк") – провідник Старосамбірського, Турківського, Самбірського районів, який також керував відділами Української Повстанської Армії на вказаних теренах. Вся його діяльність, батька чотирьох малолітніх дітей, була пронизана світлом ідеалу боротьби за волю України, кращу долю українського народу. Він пробуджував у своїх сподвижників різноманітні таланти, покликав їх у ряди учасників українського визвольного руху. Писав вірші, складав пісні, організовував в селі вистави, керував хором і навчав військової справи. Всі учасники визвольного руху були людьми дії, уміли єднати навколо себе однодумців, згуртовували, переконували. Це завдяки їм в забитих і темних галицьких селах яскраво загорялося світло читалень "Просвіти", будувалися Народні доми, організовувались численні фінансово-господарські установи, аматорські гуртки; піднімав голову пригноблений і принижений простий український люд. Всі вони залишилися в пам'яті нащадків великими борцями за волю України, що знайшли своє гідне місце у драматичних подіях бурхливої доби, перенесли всі її проби на міцність і вистояли, чесно і самовіддано виконали свій обов'язок перед Богом і Україною.

Батько Ігоря Микола ДУДИЧ в центрі, справа позаду – його охоронець.

Моє дитинство промайнуло в рідному селі. Хата, яку придбала моя бабуся Софія, знаходилася в самому центрі села при дорозі, що бігла в село зі сторони Старого Самбора. Найважливішим засобом для життя було невелике господарство, яке не давало померти з голоду. Та все ж, вперто, наполегливо приживалося нове, більш досконале, сучасне, і село потроху молоділо. Будували нові красиві бойківські хати з дерева, більших розмірів, з світлиною і передпокоєм, мінялися звичаї, ставала іншою і сама людина, адже незліченність виявів впливає на формування характеру.

Зараз, коли згадуються ранні роки дитячого віку, приходять на думку щасливі безтурботні хвилини дитинства, теплі руки моєї бабусі та мами, до яких так хотілося припасти обличчям. Згадується річечка Крем'янка та на той час, як мені здавалося, могутні верби, що росли вздовж її берегів. Приходять на пам'ять часті подорожі з моєю бабцею в місто Самбір, Старий Самбір, Львів, Перемишль. Ці подорожі тоді здавалися подорожами на край світу.

З приходом німецьких завойовників батько організовує активні бойові дії проти окупантів. Пригадую, що в його загоні були два італійці, які після втечі з армії стали в допомозі нашим партизанам. Я рано залишився без родини. Передбачаючи можливі трагічні наслідки, батько віддає нас, малих дітей, в надійні родини для подальшого життєвого шляху. Німецьку окупацію замінює новий-старий окупант – совєтсько-московський. Розпочинається жорстокий терор. Нам доводиться залишити рідне село і шукати прихисток у добрих людей. Мою маму Ірену Дудич 1946 року арештовують, разом із сестрою Оксаною, якій на той час виповнилося два роки, та братом Орестом – лише 2 місяці. Мене в той час віддали до священика отця Сендзіка (мені було 7 років). Пригадую, як восени 1947 року, після загибелі мого батька, родині отця Сендзіка необхідно було залишити село Дроздовичі на Старосамбірщині і переїхати в Комарно. Мені в той час йшов десятий рік, і нам довелося переганяти корови до Комарно, а це близько 60 км. Весь цей шлях я пройшов пішки. Вперше я пішов до школи в селі Дроздовичі вже навчившись читати і писати, до цього доклалися мої мама та бабуся. Пам'ятаю арешт нашого вчителя. Тоді вперше з жахом я відчув на собі цю трагедію. На нього наділи кайдани, посадили у "воронок", і більше ми його не бачили. Потім навчався в Комарнівській середній школі. Там ще більше знайомств, більше дітей, адже нас було вже два класи по тридцять учнів. Навчання мені вдавалося досить легко, але насувалась нова біда – мені повідомили, що загинув мій любимий вуйко Орест, а невдовзі і вуйко Нестор, – це були жорстокі для мене удари. Нікому було мені поспівчувати, і я це горе переніс самотужки, переплакавши в садку цілий день.

Наступає 1950 рік, рік найбільшого терору на наших землях. Арештовують всю родину Сендзіків, і мені доводиться самому залишитись на великій плебанії. Я в розпачі не маю де приткнутися, але невдовзі на місце пароха Сендзіка приїздить в Комарно отець Хомко, в якого мені довелося прожити два роки, де я закінчив сім класів, і переді мною постає дилема – куди подітися. Родина на далеких каторжних роботах в сибірах, а я тут один. Назавжди залишився в пам'яті образ батька, незважаючи на те, що пішов у вічність, коли мені було всього десять років. Як мені часто в житті його не вистачало! Бувало, раніше сяду в нього на колінах і дуже мені подобається бавитись його вусами. Пригадую, як він виготовляв скрипки, і мені з ним часто доводилось довго ходити лісом і відшуковувати потрібний матеріал для скрипки. А потім не було меж радости, коли він зі зробленої скрипки "добував" прекрасні мелодії. Батько віртуозно грав на скрипці і мені хотів прищепити любов до цього чарівного інструменту.

Мені часто доводилося бачити провідних діячів національно-визвольних змагань 1944–1947 років. Пам'ятаю, що в наше село приїздив Роман Шухевич, але мені в той час не було відомо, що це керівник Великої армії нескорених, тепер я це дуже добре усвідомлюю. Запам'ятався бій між повстанцями, які 1943 року відбили в німців худобу бідних селян. Пригадую, як повернулися із цього бою мої вуйки Нестор і Орест і ділилися враженнями від нього, адже вони були зовсім юними – мали всього по 14–15 років. Під час німецької окупації наша родина врятувала багато євреїв, які були в загонах мого батька, а моя бабуся Софія переховувала бідних єврейських дітей, добре знаючи про те, що могло чекати всю нашу родину.

Після закінчення семи класів Комарнівської школи я мріяв поступити в гірничий технікум. Тоді в цьому технікумі студентів одягали в фірмову одежу, а також харчували, що для мене було дуже актуальним. Всі вступні екзамени були здані на чотири і п'ять, тільки з усної математики я одержав трійку, бо не міг збагнути, що таке "тождество", адже екзаменатором був москаль, і ми не змогли порозумітися. Мене не зарахували в цей технікум. Я був у розпачі, і мені радять їхати в Дрогобич, ніби там є вільні місця в нафтовому технікумі. Але все даремно. Я в тяжкій депресії, не знаю, що мені робити: батьків нема, вся родина на далеких сибірах, а я в чужих людей, і з цими тяжкими думками їду з Дрогобича в Комарно. На мій жалюгідний вигляд звернув увагу якийсь начальник, який їхав у потязі, і, вникнувши у мою "трагедію", допоміг влаштуватися на навчання в сільськогосподарський технікум в селі Вишня".

Далі п. Ігор розповідає, як "з космічною швидкістю пролетіли з радощами і незгодами роки навчання в технікумі" та склалося подальше життя, розповідає соковито, емоційно, лірично, але обмеження на об'єм газетної статті примушує, на жаль, подати лише важливіші факти. Працювати йому довелося на Подніпров'ї, в шевченківському краї, де він переконався, що й там, хоч і притлумлений московським окупантом, але живий український патріотизм та прагнення до визволення з імперського ярма. 1956 року повернулася з сибірських країв його мама в село Кобло Старе, де мешкала у чужих людей її донька Оксана, але "як ворогові народу" прийшлося мамі податися на заробітки в південні краї України.

Ще в технікумі зустрів і полюбив молодий Ігор на все життя дівчину з такою ж долею, як і в самого, – Лазорко Ядвігу. Зараз подружжя проживає у Трускавці, має велику втіху від трьох дітей, Лесі, Ігоря та Соломії і чотирьох онуків: Ярини, Наталі, Ігоря, Василини. А в Старому Самборі біля кладовища похований тато п. Ігоря Микола Дудич, який разом з багатьма побратимами загинув у жорстокому бою з московськими окупантами біля села Воля Коблянська і якого все життя п. Ігорю до болю хотілося бачити живим. Можливо, п. Ігор, який і досі ще працює та проводить виховну роботу з молоддю, ще зможе відпрацювати без вимушених скорочень історію свого героїчного роду.

Записав
Микола БІЛИЙ

ФРАГМЕНТ ЗІ СПОГАДІВ

ЛИЦАРКА ЧЕСТІ

Марія БАЗЕЛЮК,
заслужений журналіст України

Слава СТЕЦЬКО

Грузини належали до засновників АБН, упродовж десятиліть брали участь у його роботі, Звіад Гамсахурдіа телефонував Славі Стецько з Грозного, його соратники, зокрема Віктор Домуховський, приїжджали для зустрічі з нею до Києва. Допомогти грузинським патріотам Слава Стецько вважала справою честі.

Варто наголосити, що в 90-х роках минулого століття кавказький вектор у діяльності АБН був надзвичайно потужний. Оговтавшись після потужної хвилі національного визволення від російського колоніалізму (що в Москві назвали "парадом суверенітетів"), Кремль, державною політикою якого завжди був тероризм проти поневолених народів і, особливо, їхніх лідерів, посилював цей курс з особливою знавіснілістю тепер уже проти новопосталих, незалежних держав. Азербайджан, Вірменія, Грузія, Чечения проголосили відновлення державної незалежності. І якщо статус самостійности трьох перших країн був для світу доконаним фактом, з яким Росія хоч і не змирилася, але змушена була формально рахуватися, то визнати Чеченську державу не наважилися ні постсовєтські країни, що не хотіли наражати себе на московські "штики", ні обачний Захід, ні ситий арабський світ. Хоча більшість із них морально підтримували чеченців, співчували їм, але здійснити вищий чин справедливости ризикнули тільки грузини. 1992 року Грузинський парламент у вигнанні визнав незалежність Чеченії.

Президент АБН Слава Стецько докладала величезні зусилля, щоб поширити у світі правду про події на Кавказі – і через англомовний журнал "АБН-кореспонденція", і через численні конференції в різних країнах світу, мітинги, заяви, звернення. Втім, достовірна інформація насамперед потрібна була Україні. На початку 90-х років минулого століття українське суспільство переживало інформаційний голод щодо подій у молодих незалежних державах, де ще майже не було акредитованих журналістів українських видань. Новини ж черпали з колишнього "центру", а московські медіа з дивожною послідовністю дотримувалися імперських підходів у висвітленні подій і в Україні, і в Прибалтиці, і на Кавказі. Слава Стецько надавала величезного значення розбудові власного інформаційного простору, хоча не завжди знаходила розуміння в соратників, бо мас-медіа, як відомо, потребують серйозної фінансової підтримки.

І все ж Антибільшовицький Блок Народів спромігся на часопис "Свобода народів". До складу його редколегії ввійшли українці Петро Дужий, Наталя Немировська, Мирослав Панчук, Тарас Процев'ят, Іван Білас, азербайджанець Ельхан Нурієв,чеченець Саїд-Хасан Абумуслімов, таджик Абдунабі Сатторзаде, а також Зеновій Карпишин (США), Орест Стеців (Канада), шеф-редактор часопису Марія Базелюк. Ідейним натхненником видання була Слава Стецько. Переді мною два інтерв'ю, які 15 років тому вона дала часопису, – "У XXI столітті немає місця для імперій" і "АБН у боротьбі за волю народів".

Читаю їх вкотре. Щоразу мене вражають мудрість, світоглядні принципи, дивовижна працездатність політичного діяча світового масштабу незабутньої Слави Стецько, її відвага, глибинна відданість ідеалам свободи, що аж бринить світлою любов'ю до кожного народу, волає до сумління, зове до чину, подаючи приклад для наслідування власним життям.

З високих трибун вона виступала адвокатом Грузії і Чеченії, як до цього, перебуваючи в еміграції, була амбасадором України в Європі, Азії, Америці. В інтерв'ю йдеться про фрагменти діяльности Слави Стецько як Президента АБН, а повсякденна праця на цьому відтинку потребувала іноді надлюдських зусиль і ризику. Річ у тім, що Слава Стецько вважала аморальними тих політиків, у яких слова розходяться з ділами, і такі ж принципи застосовувала до себе. Після державного перевороту в Грузії, усунення від влади Президента Азербайджану Абульфаза Ельчибея та з початком російської військової агресії проти Чеченії перед українськими націоналістами, зокрема членами АБН, постали цілком конкретні завдання: надання реальної допомоги біженцям із кавказьких країн, які опинилися у вимушеній еміграції, шукали тимчасового притулку в Україні, яку вважали бастіоном свободи – не в останню чергу – завдяки діяльності АБН. Із Чеченії в Україну прибували на лікування поранені, біженці, тут неодноразово перебувала сім'я Джохара Дудаєва, транзитом через Україну в Європу їхали наші друзі. Очевидно, навіть така скупа інформація про новопосталі виклики дозволяє читачеві мати уявлення про обсяги діяльности Слави Стецько лише на відтинку АБН. Нагадаємо, що пані Слава на той час була головою Проводу ОУН, Головою Конгресу Українських Націоналістів, а від 1998 року – народним депутатом України. Вона доручала справи і покладалися на тих людей, яким довіряла, та левову частку праці, особливо в АБН, виконувала особисто.

Клич чеченських патріотів "Свобода або смерть!" викликав в українців і повагу, і розуміння. Нікому не приходило в голову дорікати Славі Стецько, іншим українським політикам за те, що, підтримуючи Чеченію, вони накликають на Україну гнів Москви, яка, до слова, і не приховувала своїх планів. "Здолаємо Чечню – підемо в Крим", – такі "напутні" слова казали російські командири 18-літнім новобранцям, посилаючи їх у грудні 1994 року на вірну смерть у Грозний. Потрапивши в полон до чеченців, вони й розповіли про московський "агітпроп".

А через 13 років, восени 2008-го, на захист грузинської свободи вирушить у Тбілісі Президент України Віктор Ющенко – також у розпал російської агресії. Він і лідери ще трьох європейських країн підтримали Грузію в той час, коли російські танки наближалися до її столиці. Їхній чин благородства і відваги ввійде в історію дипломатії як приклад моральної політики в її міжнародному вимірі. Це ж бо вам не "пальмова гілка миру" Чемберлена, з якою той повернувся в Англію, продавши нацистам Чехію! Українці завжди пишатимуться своїм Президентом Віктором Ющенком уже тому, що, захищаючи свободу Грузії, він врятував честь України. Пишатимуться, коли іржа спаде із серця, а душа очиститься від намулів олжі... ("Теть із серця намули іржаві! Нидіє на якорі душа". Василь Симоненко). А поки душа "нидіє на якорі", холуї, переконані у своїй безкарності, чимчикують на телебачення, і плюгавенька філософія безбатченків вихлюпується з екранів на мізки телеглядачів. Мерзенна дрібнота, виляючи задком перед своїми московськими погоничами, оскверняє Україну... Жоден народ не дозволив би такої наруги над собою. Що з нами сталося за якихось півтора десятка літ? Чому не горить земля під ногами виродків? Ми здрібніли, втратили орієнтири? А може, деградацію моралі та гідности спричинило те, що наша нація втратила лідерів – носіїв високих духовних цінностей? Пішла з життя Слава Стецько. Загинув В'ячеслав Чорновіл, і не тільки він. "Кулі примхливі, як дівчата, вибирають найкращих..." Це – Ліна Костенко.

У Києві АБН ініціював створення Українсько-Чеченського інформаційного центру, який взяв на себе важливі завдання – поширення достовірної інформації про війну в Ічкерії, зокрема, про геноцидні акції російських військ – так звані зачистки, під час яких зачумлені алкоголем і наркотою контрактники вбивали навіть чеченських немовлят: "Вырастет – бандит будет". Слава Стецько виступала на пресконференціях, давала інтерв'ю, була речником поневоленого народу перед іноземцями. А ще була презентація блискучої книги віце-президента, а після загибелі Дудаєва – Президента Чечні Зелімхана Яндарбієва "Чеченія – битва за свободу", яка вийшла друком в Україні за підтримки АБН і журналу "Свобода народів". Були й сумні урочистості – вечір пам'яті Джохара Дудаєва, вбитого росіянами у квітні 1996 року, численні прес-конференції, пов'язані з цією трагедією.

Було б лукавством сказати, що нам не чинили перешкод. Погрози, провокації, конкретні натяки на можливі наслідки навряд чи могли похитнути позицію людей, друзі яких впали на полі бою за свободу. На війні як на війні.

Українська влада тим часом потроху здавала позиції перед тиском Москви. 1997 року було "узаконено" перебування Чорноморського флоту в Україні впродовж 20 років. У власність російського бізнесу переходили важливі українські стратегічні об'єкти. "П'ята колона" Москви розгортала кампанію нищення української мови, культури, зневаги до наших національних надбань, героїв, історії, яка досягла апогею сьогодні, коли "говорящі голови" в телевізії відкрито плюють на те, заради чого боролись, жили і вмирали наші батьки й діди.

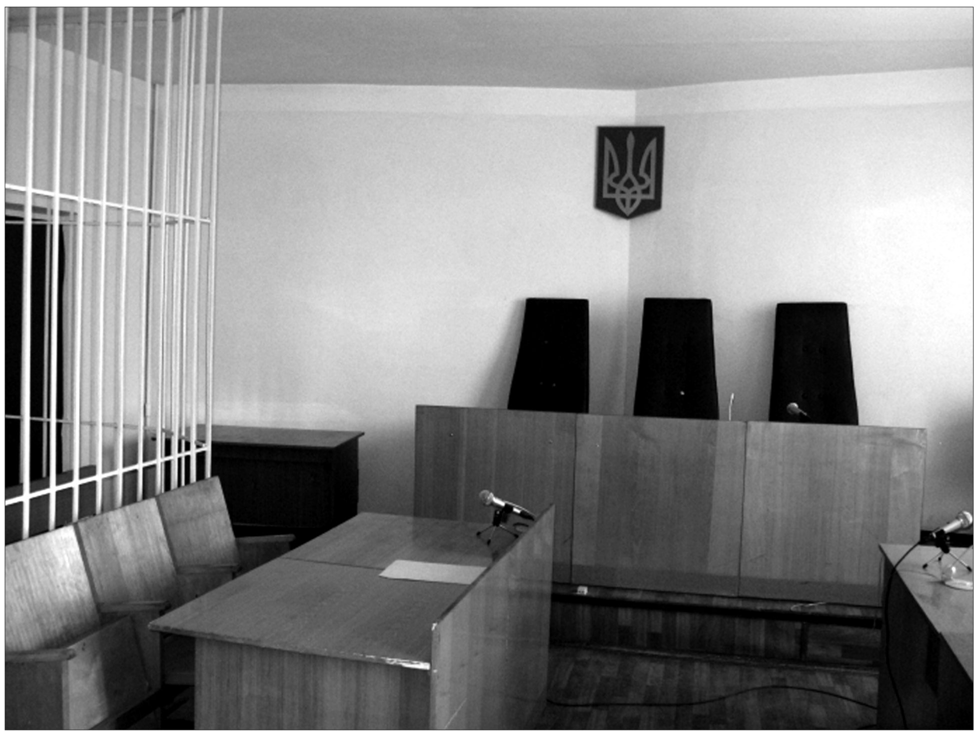
АБН, який працював під керівництвом Слави Стецько, захищав честь і свободу України, її національні інтереси так, як це робили наші великі попередники. Пані Слава Стецько була однією з них. Однією з останніх.

Київ, 2010 рік

Закінчення. Початок у минулому числі.

ВІДКРИТЕ ЗВЕРНЕННЯ

ПРЕДСТАВНИКА СТЕПАНА БАНДЕРИ ТА ЮРІЯ ШУХЕВИЧА ДО ЗМІ

Відповідно до довірености, виданої 12 квітня 2010 року та того самого дня посвідченої Генеральним консульством України в Торонто, представником громадянина Канади Бандери Степана Андрійовича є, в тім числі, керуючий партнер Адвокатського бюро "Орєхов Р.В. і Партнери" – адвокат Орєхов Роман Васильович. Окрім того, адвокат Орєхов Р.В. тримає безпосередній та постійний зв'язок із Героєм України Шухевичем Юрієм-Богданом Романовичем і вповноважений останнім на здійснення цього звернення за особистим усним дорученням.

Виходячи з ретельного вивчення публікацій у засобах масової інформації, враховуючи обізнаність зі справжнім перебігом подій у численних справах, що розглядаються різними адміністративними судами України, щодо визнання незаконним Указу Президента України №46/2010 від 20 січня 2010 року "Про присвоєння С. Бандері звання Герой України", Указу Президента України №965/2007 від 12 жовтня 2007 року "Про присвоєння Р.Шухевичу звання Герой України", сумлінно виконуючи взяті на себе зобов'язання перед довірителями, повірений вважає за необхідне звернутися до засобів масової інформації та окремих журналістів із закликом забезпечити всебічне та, головне, неупереджене висвітлення руху справ, а також подій, що розгортаються навколо них.

Необхідність висвітлення та підстави даного звернення такі: Конституція України та її чинне законодавство гарантують кожному громадянину України право оскарження рішень, дій та бездіяльности органів державної влади, зокрема й актів Президента України. При цьому право такого оскарження невідривно пов'язане з порушенням зазначеними актами прав, свобод та інтересів громадянина. Тобто особа (позивач) повинна довести факт застосування до неї оскаржуваного нормативно-правового акта або те, що вона є суб'єктом відповідних відносин, на які поширюється дія цього акта. Оскільки завданням адміністративного судочинства не є задоволення особистої згоди чи незгоди з актом органу державної влади, а навпаки – захист прав, свобод та інтересів осіб у сфері публічно-правових відносин від порушень з боку органів державної влади.

Натомість у справі за позовом Оленцевича В.Е. про визнання незаконним та скасування Указу Президента України №46/2010 від 20 січня 2010 року "Про присвоєння С. Бандері звання Герой України" Донецький окружний адміністративний суд завданнями адміністративного судочинства України не переймався, а тому взагалі не досліджував питання щодо стосовности оскаржуваного Указу прав та законних інтересів позивача. Принаймні жодного посилання на їхнє порушення у Постанові від 02 квітня 2010 року немає. Пропри всі приписи національного законодавства України, зокрема Кодексу адміністративного судочинства (статті 33, 34, 35, 36), Бандеру С.А., громадянина Канади, який перебував у місті Калгарі, було повідомлено про дату, час та місце розгляду справи (місто Донецьк) за два дні до засідання електронною поштою. Тоді як Конвенція про вручення за кордоном судових та позасудових документів у цивільних або комерційних справах, укладена 15 листопада 1965 року в місті Гаазі, передбачає зовсім інший порядок повідомлення. Україна приєдналася до цієї Конвенції згідно із Законом України від 19 жовтня 2000 року №2052-111. І повірте, це лишень верхівка айсбергу, бо саме "судилище" витримав би не кожен правник.

Що стосується справи про оскарження Указу Президента України №965/2007 від 12 жовтня 2007 року "Про присвоєння Р. Шухевичу звання Герой України", то ситуація має ще гірший вигляд. Сина нагородженого – Героя України Шухевича Юрія-Богдана Романовича – не лише не було залучено до участі у справі в будь-якому процесуальному статусі, а й взагалі не було повідомлено про сам факт її існування. Такий розвиток подій не може вважатися прийнятним у будь-якій правовій державі, та й у громадянському суспільстві загалом. Ще більш прикрим є той факт, що відносно останнього зі згаданих указів Президента України, за абсолютно однакових правових обставин, наразі існують два взаємовиключаючі рішення того самого адміністративного суду. З огляду на дещо різні політичні обставини, за яких їх було ухвалено, несамохіть виникає надто неприємний висновок щодо певної залежности між гілками державної влади.

З огляду на сукупність усіх грубих порушень судами чинного законодавства, можна зробити єдиний висновок: ухвалення рішень, нестямне жадання судів будь-що розглянути справи, навіть нехтуючи правами учасників адміністративного судочинства, стало результатом виконання певного політичного замовлення та ще й було приурочено до конкретної дати.

Системний аналіз положень статей 5, 7, 8, 9 Кодексу адміністративного судочинства України дозволяє зробити висновок про те, що адміністративне судочинство в Україні має ґрунтуватися насамперед на принципі верховенства закону: dura lex– sed lex. Наведений принцип передбачає, що незалежно від суб'єктного складу справи, її обставин, раптової зручности відступлення від вимог закону тощо – вимоги закону має бути дотримано.

На жаль, маємо просто протилежне. Будь-яке порушення закону, наприклад, крадіжка, вимагають тиші та утаємничености. Галас навколо такого порушення перешкоджає планам злодюжок. Відтак саме засоби масової інформації наразі мають змогу стати на захист не лише адміністративного судочинства, не допустивши його подальшого спотворення, а також і всього суспільства, його прав та охоронюваних законом інтересів. Упевнений, що саме ЗМІ можуть позбавити можновладців та суддів спокуси "коригувати" рівень демократії в Україні. Проте таке можливе винятково за умови відвертого, неупередженого висвітлення подій – sine ira et studio.

Зі "справою Бандери" та "справою Шухевича" все відбулося не так. Гучніше за всіх кричали ті, хто намагався заробити на "гарячих новинах", отримати кількасот зайвих читачів чи глядачів або вельми сумнівні політичні дивіденди. При цьому чомусь ніхто не захотів перейматися питаннями державницького рівня, ніхто, принаймні вголос, не згадав, що само по собі звернення до суду з подібними позовами плюндрує основні засади державного будівництва, ставить під сумнів ефективність державних інститутів або взагалі розхитує їх.

Прикро, але усіма замовчується те, що Президент України, фактично діючи за згодою українського народу, шляхом видання зазначених вище Указів визнав надзвичайне значення самої ідеї боротьби українського народу за досягнення власної незалежности, наполегливе його прагнення до утворення самостійної держави, а також істотний вплив сукупности певних подій та вчинків на виникнення, зрештою, держави Україна. Указане визнання стало наслідком дій Президента України як повноважного представника Української держави, українського народу.

Президент не був жодним чином обмежений у реалізації наданого йому права. Отже, незгода окремих осіб, з числа сукупності виборців, із діями Президента України не є та не може бути підставою для визнання таких дій незаконними. З огляду на викладене, самі позови про скасування Указів видаються абсолютно негідним вчинком, виявом відвертої зневаги до України та її народу. На жаль, шкоду, заподіяну постановами Донецького окружного адміністративного суду та Донецького апеляційного адміністративного суду, Україні вже ані виміряти, ані відшкодувати. Так і виходить, що дехто неоковирно виконав сумнівні обіцянки, а хтось заробив не менш сумнівну славу. Тільки Ліну Костенко забуваємо: "О, не взискуй гіркого меду слави! Той мед недобрий, від кусючих бджіл".

Наразі справи ще слухаються: Донецький апеляційний адміністративний суд готується до апеляційного перегляду Постанови Донецького окружного адміністративного суду від 02 квітня 2010 року у "справі Бандери", це має відбутися 21 червня 2010 року. Луганський окружний адміністративний розглядає аналогічний позов пана Голенка В.М. (Голови Луганської обласної державної адміністрації).

Провадження ще у 43-х справах відкрито в ДОАС. Але й держава, як виявляється, не дрімає: 13 травня 2010 року Президентом України підписано Закон України "Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо недопущення зловживань правом на оскарження". 15 травня 2010 року Закон опубліковано в газеті "Голос України" – того самого дня він набрав чинності. ЗМІ про цю подію неактивно, але згадали. Відтепер оскаржити будь-який указ Голови держави можна лише у Вищому адміністративному суді України. Уявлялося б, надалі "оленцевичі" будуть позбавлені можливості витончено підточувати державний лад – треба радіти. От тільки надто вчасно з'явився цей Закон, та здивування викликає цілковите знищення права на апеляційне та касаційне оскарження в даній категорії справ (яке, до речі, беззастережно гарантує Конституція України). Та й переглядати "справу Шухевича" тепер буде саме Вищий адміністративний суд України – раз і назавжди. Залежатиме колір "останньої крапки" лише від чинного законодавства чи від політичних впливів – наразі не скаже ніхто, але журналістська принциповість, їхня віра в існування справжньої "четвертої влади", безумовно, можуть схилити терези правосуддя до першого варіанта.

Відтак ще є час, щоб принаймні об'єктивно донести народові, що ж дійсно відбувається в судових залах. Що для цього потрібно? Відповідь проста: бажання бути чесним перед людьми, трохи усвідомлення громадянського обов'язку, дещиця любові до Батьківщини та максимум документів від усіх сторін справи. Щодо документів, не проблема: Оленцевич В.Е. із задоволенням надасть – з жураналістами товаришує, документи пана Голенка В.М., зокрема позовна заява, наявні в мережі Internet, усе, що стосується позиції Бандери С.А., Шухевича Ю.-Б.Р., буде надано на першу вимогу його представниками. Усе інше залежить від самих ЗМІ, в байдуже чи упереджене ставлення яких вірити не хочеться.

Закликаємо всіх журналістів та представників ЗМІ, які ще вважають себе інструментом демократії: звертайтеся, ми готові надати вичерпні та неупереджені відповіді. Головне не – допустити, щоб судочинство перетворилося на своєрідне полювання на відьом.

Зі щирою повагою та впевненістю в усвідомлення громадянського обов'язку

представник Степана Бандери,
Юрія-Богдана Шухевича
Роман ОРЄХОВ, адвокат.
29 травня 2010 року

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк.

Адреса редакції: 01001,
вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ;
тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net
www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво:
Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 5 000
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9